

Egy álom véget ért - marad minden a régiben!?

A "Világpanoráma" május 16-i adása 24:01 perc

<http://www.utolag.com/Vilagpanorama0516.htm>

*

Örömmel veszek részt konzultációban, ha...

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Örömmel veszek részt konzultációban, amennyiben az valóban konzultáció; s nem csupán adott döntések társadalmi alátámasztásához használható statisztikai adathalmaz.

Vannak kérdések, amelyeket tán érdemes lenne végiggondolni, feltenni.

Mint a Ratkó nemzedék tagja, anya nélkül, bölcsődében töltöttem korai hónapjaimat, majd hasonlóképpen óvodában, azt követően délelőtt-délután, váltakozó műszakban az általános iskolában. Édesanyám, mivel apja az Esztergomi Főkáptalan jószágigazgatója, Hohenlohe herceg somogyi uradalmainak valahakori főintézője, és felvidéki középirtokos volt, osztályidegenként csak mosogatni mehetett, s 13 éves koromig egy 2.70x3.20-as albérleti szobában nevelkedtem bátyámmal egyetemben. Apa elment, anya egyedül küzdött a talponmaradásért.

Pihentető élet indítás, nemde?

Nyolcadikos koromban már egyedül éltem, - bátyám a nagyszüleimnél - mert édesanyám 2.5 éven át kórházban volt.

Középiskolás koromtól mindig folytattam valamiféle kereső tevékenységet, hogy rokkant nyugdíjas édesanyám jövedelméhez hozzájáruljak. És közben ápoltam őt otthon, tizenévesként. Bulizás helyett.

Egyetem előtt két évet dolgoztam, mert tudtam, másként nem menne.

Egyetem közben is folyamatosan dolgoztam, idegent vezettem, tolmácsoltam, takarítottam, pékleány voltam éjszakánként a Százados úti kenyérgyárban.

Tudományos ösztöndíjas gyakornok időmben minden fennmaradó szabadidőmben szintén plusz munkát vállaltam.

Szakvizsgázott klinikai pszichológusként a város peremén lévő egészségügyi gyermekotthonban súlyosan fogyatékos gyerekek között ledolgozott 8 óra munka után délután öttől este kilencig takarítottam egy TSz mellékhelyiségében, hogy tudjam fizetni a lakásom törlesztőrészeit. (a kezdő 30% nagyapai örökségként került)

Emellett természetesen folyamatosan képeztem magam, a saját költségemen.

Honvéd kórházi munkahelyemtől önszántamból váltam meg, politikai okok miatt, s mentem vissza töredék pénzért idegenvezetőnek. Ahol szívesen láttak. Mellette mellékfoglalkozásban

lehettem pszichológus néhány hónapig, rugalmas munkaidőben.

Pszichológus főállást nem lehetett azonnal lekasztani a szögről. Élni pedig kellett. És anyukát támogatni is.

És az ezen évek alatt befizetett járulékaimat sehol, semmilyen módon nem veszik majd figyelembe akkor, amikor a nyugdíjamat fogják kiszámítani.

Miért is???

És jött a rendszerváltás, a szocialista idegenforgalom visszaesése, a jövőt illető teljes bizonytalanság. Nem tudta senki, mi lesz a céggel, szerettek volna mindenkit megtartani, s bizony, a bizonytalanságban a betegállomány menedék volt sokak számára. Nekem is, és még okom is volt arra, hogy reaktív depresszióba essek a sok, nehezen követhető változás közepette. Jogos volt a jogtalannak tűnő táppénz, minimum szinten életben tartott, és lehetőséget nyújtott az újrakezdéshez való felkészülésre.

Nehéz volt visszatalálni a szakmai körökbe ismét, átrendeződött minden, hirtelen sok új kolléga nőtt ki a földből, s az álláshelyek száma ezzel párhuzamosan nem növekedett.

1977-ben, amikor én diplomáztam, az egész országban csak az ELTE képezett pszichológusokat. Évfolyamonként 15-20 főt. Aztán belépett Debrecen, majd a Károli, majd a Pázmány, majd Pécs, majd Szeged, és enormis létszámban képeznek évente több száz új kollégát.

Közben pedig zárják be folyamatosan az osztályokat, a rendelőket.

Igen, ez történik. 2000-től kezdve nem tudtam találni főállást, nem azért, mert nem kerestem, nem azért, mert lusta vagyok, hanem mert az eszkimó: foka arány ily mértékben megromlott. Így kényszerültem vállalkozóvá válni főállásban. A vállalkozói lét minden létbizonytalanságával, hiszen a rendelőt fizetni kell akkor is, ha nincs beteg, és a járulékokat is, akkor is, ha nincs elég bevétel. Ahelyett, hogy a megszerezett szaktudásomat csiszolgatnám, használnám a köz javára, jogszabályokat böngészek, szorongok, vajon a következő hónapban lesz-e annyi betegem, hogy legalább 100 000Ft fizetést tudjak magamnak adni.

Már feladtam azt, hogy találjak állást, próbálkoztam sokat. A most végzett ifjú diplomást veszik fel, aki még semmit nem tud, se tapasztalata, se képzettsége, mégis, mivel neki kell a legkevesebbet fizetni, Ő lesz alkalmazva tetszőleges egészségügyi, vagy oktatási intézményben. Pedig még az én fizetésem is botrányosan kevés lenne, kb 255 000 Ft bruttó. És magánpraxisban ezt én egyszerűen nem tudom kitermelni, ahhoz ugyanis kb 400 000Ft árbevétel kellene. Lehetetlenség ezt páciensekből előállítani, hacsak valaki nem kér irreális óradíjakat. Így hát- marad az alulfizetettség, ennek minden jövőbeli következményével.

Még örülhetek, hogy egyéb jogviszony keretében havi 36 órában, heti két nap lehetek közalkalmazott a nagy budai kórház gyermeksebészetén. Havi nettó 31 512 Ft-ért. Két szakvizsgával. 875 Ft-os nettó órabérrel. Egyetemet is beszámítva 39 év és pár tucat nap munkaviszonnyal.

Szeretem a munkámat, örömmel lennék 8 órás alkalmazásban, nincs rá keret. Kilencedik éve vagyok az osztályon, mindig több órát, mint amennyit kellene. Csak mert ez itten egy hivatás, vagy miördög, nem gálya. Még akkor is, ha a takarítónő órábére többre jön ki, mint az I/11 kategóriában dolgozó diplomásé.

Publikálok, képzem magam, muszáj is a működési engedély életbentartása végett. Önköltségen muszáj, közben pedig a köz használ engem. A kötelező továbbképzés az én költségemen, és saját szabadságom terhére kötelező. És ugyanez vonatkozik a főállású sebészekre is. Nem kivételeznek, mindenki a saját szabadidejéből és pénzéből képezheti magát tovább kötelezően. Ez így vajon rendben van-e, Miniszterelnök Úr???

És mindezen előzményekkel sokáig úgy tudtam, majd 55 évesen elmegyek nyugdíjba, és akkor kicsit könnyebb lesz, Aztán úgy tudtam, hogy majd 57 évesen. Aztán úgy, hogy 59 évesen. A múlt év decemberében adtam be a szolgálati időm megállapítása iránti kérelmemet. Ez év május 11-én már jött is határozat. Igaz ugyan, hogy rengeteg hibával, amik miatt fellebbeztem is, de mégiscsak megjött.

Okulva az ügyintézés lehetetlenségeiből, április 17-én beadtam a kérelmet, hogy 2011.december 31. dátummal nyugdíjba szeretnék menni.

Kisasszony tegnap telefonál, hogy túl korai a kérelem, neki az az utasítása van, hogy utasítsa el azokat a kérelmeket, amelyek a kért dátum előtt több mint két hónappal érkeznek.

Kisasszony nem tud erre vonatkozó jogszabályi hivatkozást, meg is sértődik, hogy kérek, s gyorsan le is teszi a telefont.

Nem csoda, hogy nem tud,

Nincs. A gov.hu jogsegélyszolgálat is ezt a választ adta írásos kérelmemre.

Magam is erre jutottam a vonatkozó honlap, illetve törvény, valamint kormányrendelet elolvasását követően.

Vajon miért intézik oly lassan, komótosan, és trehányul a nyugdíj ügyeket???

Tegnap este a Fidesz honlapján megtaláltam a kérdésre az amúgyis sejtett választ:

kormányzati akarat munkál a háttérben, ha húzzák az időt, akkor hátha sikerül közben átfazonírozni a jelenleg érvényben lévő törvényi szabályozást, és nem mehetnek el nyugdíjba mindazok, akik már évek óta erre a pillanatra várnak. És mint látja Miniszterelnök Úr, jogosan fáradtan, és kiszolgáltatottan várnak.

Sőt, netán azoktól is visszaveszik a nyugdíjukat, akik számára már folyósítják azt.

Nem hinném, hogy egyedül vagyok a gondommal. Sok korombeli kolléga jár hasonló cipőben. És nem azért, mert bármelyikük lusta lenne..

Az én nemzedékemről már minden lehetséges bőrt lehúztak, s aki még mindig nem dőlt ki a sorból, arról most szeretnének még néhányat lehúzni.

Miniszterelnök Úr bizonyára ismeri Kopp Mária professzorasszony kutatásait, s így tudja, hogy az idült stressz hogy vezet egyre súlyosabb betegségekhez.

Bizonyára tudja, hogy a tanult reménytelenség állapota hogyan pusztítja el az embert éppúgy, mint a kísérleti fehér patkányt. Aztán ráterheljük a sorból kidőlteket az amúgyis túlterhelt

egészségügyre. Mert az egy másik zsebből lesz fizetve. Valahogy így, nem?

A hosszú évek óta tartó létbizonytalanság mellé orvosok, pszichológusok esetében a gyógyító munka sajátosságai miatt még más emberek életének minden gondja is társul.

Talán ismeri azt a statisztikai adatot Miniszterelnök Úr, miszerint a diplomások közül a nőnemű pszichiáterek, és pszichológusok várható élettartama a legrövidebb, és közöttük a legmagasabb az öngyilkossági ráta is.

Nincs ez véletlenül így. Még a létbiztonságban élő nyugati kollégák között is ez a helyzet.

És szelíden megjegyezném csupán, hogy aki táppénzre megy, az az arra vonatkozó járulékokat már sokszorosan befizette. És amúgyis retteg mindenki táppénzbe menni, lázas betegen, kollégákat, ügyfeleket, betegeket fertőzve dolgoznak emberek, mert félnek a kirúgástól. Vagy mert nincs, aki átvegye a műszakot a nővérkétől, orvostól. És az a fránya hivatástudat beviszi az osztályra őket, maszkban, meleg teákat iszogatva dolgozni.

Vajon ez ellen mit szeretne tenni Miniszterelnök Úr?

Közelről ez ilyen, konkrétan. És nagyon szurkolok a kormánynak, akire magam is szavaztam, de mi magyar emberek alkotjuk az országot. Emberek, nem robotok. Fáradtak, elcsigázottak, sokszorosan becsapottak, akik több becsapást már nem szeretnének, és mégis úgy tűnik, hogy ismét azt kapnak. Míg csak orra nem bukik mindenki az én nemzedékemből, vagy el nem megy mindenki a húszas, harmincas éveikben járó, itthon boldogulni nem tudók közül.

És itt maradnak azok, akiknek jobbra nem futja, az öregek, a kiszolgáltatottak, a képzetlenek, a rokoni szálak miatt maradók, és az ügyesek, akik mindezekről lehúzzák majd még a megmaradt vékonyka kültakarót is.

Én nem erről álmodtam abban a fülkében.

Én nem erről álmodtam az első szabad március 15-én, amikor önfeledt boldogsággal sétáltam a fél várossal együtt helyszínről helyszínre.

Szabadságról, jogbiztonságról, létbiztonságról, életörömről szóltak az álmaim.

Álmok maradtak.

Amióta élek, minden kormánytól ugyanazt hallom: még egy kicsit görnyedjél, aztán jobb/jó/nagyon jó lesz.

És tényleg, előbb-utóbb majd az öregség meghajlítja egyenes hátamat, megszokom, hogy csak kicsi levegőt veszek, kis helyen elférek, kevés fér a gyomromba a hajlottság okán, s azt fogom hinni, hogy végre van mindenből elég.

És megbékéltem visszaadom lelkem Teremtőmnek.,

És akkor tényleg jó lesz. Vagy ki tudja, de legalább máshogy lesz nem jó. És már az is jó.

Talán Ön sem erről álmodott 1989-ben?

Én szerettem azt a hosszúhajú, lángoló tekintetű szakállas ifjat ott a Hősök terén, aki csupán pár évvel volt nálam fiatalabb, és volt bátorsága az előre egyeztetett szövegen túl kimondani azt, amit mindannyian kimondhatatlannak gondoltunk évtizedeken át.

Lánglelkű ifjúnak azóta szép asszonya, öt gyönyörű gyereke lett, a lendülete megmaradt, bár

haja rövidebbé vált, szakálla eltűnt.

És most már számít az a pár év különbség, ami akkor nem számított.

Kedves Miniszterelnök úr, 59 évesen, folyamatos erőfeszítésben, létbizonytalanságban, állástalanságban el lehet fáradni. Ezt én innen mondhatom biztosan. Nem tudja, miről beszélek, mert részben kora, részben élethelyzete miatt nincs ebből saját élménye. Beszélgessen korombeli diplomásokkal, akiket nem igényel a társadalom intézményes rendszere, és akkor meg fogja érteni. Pedig lenne mit adniuk, és szívesen is adnák. De az állásért folytatott harcra már alkalmatlanok. És nem jószántukból, hanem mert nincs más kiút, mennek el nyugdíjba. Aztán dolgoznak önkéntesként, - sok ilyen ismerek, nemzetközi hírnépszerű neurológus professzort is- a saját szakmájukban. Ha egyszer nem érnek az országnak annyit, hogy pályát biztosítson a számukra. Viszont szeretnék odaadni azt a tudást, ami bennük van. Szomorú, és megalázó helyzet, bizony.

A jogrenden túl még irgalom is kell az embereknek. Amúgy az egész világnak erre van a legnagyobb szüksége. Így a húsvéti ünnepkörben kifejezetten érdemes erre figyelni.

Üdvözlettel: Császár Zsuzsanna

Klinikai gyermek/felnőtt szakpszichológus, hipnoterapeuta, idegenvezető